

Friet en schilder en

“He frietboer, je frieten stinken,” zei Menno.

“En ik kan niet schilderen,” zei andere Menno, die evenmin frieten kon bakken.

“Zeg,” zei Menno, “wil jij niet door me heen praten? En daarbij: jij bent toch die Menno die niet kan schilderen?”

“Ik ben Menno die niet kan schilderen,” zei die andere Menno, “en ik zou graag willen weten waarom. Ik heb die cursus gedaan, die andere cursus ook. En nog wil het niet lukken.”

“Ja,” zei Menno, “ja,” zei Menno, “ja, dat hoor ik vaker. Niet van jou, maar wel vaker.”

Op de tafel waar de twee heren bij stonden, maar niet omheen, lag een cursusboek. Zowel de een als de ander keek er omheen, bang dat de ander erover zou spreken.

“Ja,” zei die andere Menno, “ja. Waar hadden we het over?”

Menno wilde weglopen uit het gesprek, waar hij eigenlijk niet in zat. “Jij bent toch een frietboer met stinkende frieten?” vroeg Menno dan.

“Ze stinken, tot in Berlijn,” zei die andere Menno, “maar ik ben geen frietboer. Ik ben evenmin een schilder.” Hij zweeg, hoewel hij nog iets wilde zeggen. Het kwam toch: “Zelfs niet in Berlijn.”

Menno keek nog eens naar de tafel, maar niet te lang, bang dat het boek naar hem zou kijken. Hij keek naar die andere Menno, die wel naar het boek keek. “Zeg,” vroeg die andere Menno, “wat zou ik kunnen worden als ik in Berlijn ging wonen? Hier wordt het toch niks.”

Menno's mond viel open. “In Berlijn wonen? Wie doet dat nou?”

“Om daar die cursus nog eens te doen,” zei die andere Menno, “zou het helpen?”

Het werd onrustig bij de tafel. Er werden vragen gesteld in het gesprek waarop de antwoorden moeilijk te geven waren.